

מ"ת 20395/02/15 - מדינת ישראל נגד אדם אלמקייס, כפיר דייני, נתן דייני

בית המשפט המחוזי בנצרת
מ"ת 20395-02-15 מדינת ישראל נ' אלמקייס(עציר) ואח'
16 אפריל 2015
בפני כב' השופט אשר קולה
המבקשת
נגד
המשיבים
1. אדם אלמקייס
2. כפיר דייני
3. נתן דייני

נוכחים:

בשם המבקשת - עו"ד רים בראנסה

בשם המשיב 2 - עו"ד אלי כהן

בשם המשיב 3 - אין הופעה

המשיבים 2 ו- 3 - הובאו [ע"י הליווי]

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בעניינם של המשיבים 2 ו- 3

1. לפני בקשה להורות על מעצרם של המשיבים וזאת עד לתום ההליכים המתנהלים נגדם במסגרתו של ת.פ. 20374-02-15.

תמצית העובדות לפי כתב האישום

2. ביום 09.02.2015 הוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת כתב אישום המייחס למשיבים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע בניגוד לסעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), עבירה של

עמוד 1

חטיפה לשם חבלה חמורה בניגוד לסעיף 374 לחוק בצירוף סעיף 29(ב) לחוק, עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בניגוד לסעיף 329(1) בצירוף סעיף 29(ב) לחוק ועבירה של החזקת סכין שלא כדין, בניגוד לסעיף 186(א) לחוק.

3. ואלה, בתמצית, עובדות כתב האישום:

המשיבים 2 ו-3 הינם אחים (להלן: "**כפיר ונתן**", בהתאמה) חברים של המשיב 1, אדם אלמקייס (להלן: "**אלמקייס**"). בין המשיבים לבין המתלון התגלע סכסוך. בשל הסכסוך, עובר ליום 30.10.2014, גמלה בליבם של המשיבים החלטה לפגוע במתלון והם קשרו קשר לחוטפו ולהכותו.

ביום 30.10.2014 הצטיידו המשיבים באלה מברזל ובסכינים והמתינו למתלון ברכב מסוג ג'יפ (להלן: "**ג'יפ**"). באותה העת, נסע המתלון עם חברו, צחי ארביב (להלן: "**ארביב**") ובחורה נוספת (להלן: "**אוסנת**"), ברכב מסוג טוטה (להלן: "**הרכב**") לכיוון ביתו של המתלון בגבעת המורה בעפולה. עפ"י הנטען בכתב האישום, חסמו המשיבים באמצעות הג'יפ את הכביש בו נסע הרכב, הוציאו את המתלון מהרכב והכניסו אותו למושב האחורי של הג'יפ ונסעו ליער דחי. כשהגיעו ליער, הורידו המשיבים את המתלון מהג'יפ, דקרו אותו בראשו ובידו השמאלית, אלמקייס היכה את המתלון ברגלו באמצעות אלה ונתן דקרו בירך ימין. בהמשך, נטל נתן את האלה מאלמקייס והכה את המתלון ברגלו הימנית ובידיו. בשלב זה, הותירו המשיבים את המתלון כשהוא מוכה וחבול ביער והסתלקו מן המקום. זמן קצר לאחר מכן, יצר אלמקייס קשר עם ארביב וכיוונו למקום בו נותר המתלון. ארביב וידידה נוספת בשם לני סויסה (להלן: "**לני**") איתרו את המתלון ולני פינתה אותו לבית החולים ברכבו של אחיה.

ההלך

4. המבקשת הגישה בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי בידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים הכוללות, בין היתר, את הודעת המתלון, הודעות חבריו של המתלון, אשר היו עדים לחטיפה, האזנות סתר בהן נשמע אלמקייס מתייחס לסכסוך בינו לבין המתלון ובהן נשמעים גם כפיר ונתן והקלטה נוספת בה נשמע מכוון את ארביב למקום בו שכב המתלון הפצוע. עוד קיימות הודעות ידידיו של המתלון והממצאים שנסקרו ברשומות הרפואיות. המאשימה טוענת, כי העבירות המיוחסות למשיבים מקימות עילת מעצר סטטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים") וכן מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. עוד נטען בבקשה כי עדי התביעה חשים פחד ממשי ומסרבים לשתף פעולה על החקירה, מחשש לחייהם, בנסיבות אלה, קמה כנגד המשיבים עילת מעצר נוספת מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. לסיום נטען כי למשיבים עבר פלילי

למכביר. נטען בבקשה כי קיים יסוד סביר להניח ששחרורם של המשיבים יסכן את בטחון הציבור, המתלונן והמעורבים. לבסוף נטען כי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה.

5. ב"כ המשיבים מצידם, לאחר שחומר הראיות הועבר לעיונם, הסכימו בתחילה לקיומן של ראיות לכאורה הקושרות את המשיבים למיוחס להם, כן הסכימו לקיומה של עילת מעצר אולם, טענו כנגד עוצמת הראיות. בנסיבות אלה, ונוכח הבעייתיות שבעוצמת הראיות טענו, כי יש להורות על שחרור לחלופת מעצר שיש בה כדי לאיין את המסוכנות. לפיכך, הפניתי את המשיבים לקבלת תסקירי שירות המבחן. באשר לאלמקייס, הסכים בא כוחו למעצרו עד תום ההליכים שכן זה נעצר עד תום ההליכים במסגרתו של תיק מקביל. אכן, בהחלטתי מיום 02.03.2015 הורתי על מעצרו כאמור. באשר למשיבים 2 ו-3, הוחלט כי אלה יופנו לקבלת תסקירי מעצר.

6. אקדים ואומר, כי במהלך הדיון מיום 02.03.2015 ולאחר שעיינתי עיון ראשוני בחומר הראיות, סברתי כי יש מקום לשקול חלופת מעצר שפגיעתה בחירות המשיבים קלה יותר, ואף הבעתי דעתי זו בעל-פה. אולם, סופו של יום ונוכח המפורט להלן, הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לאיין את מסוכנותם של המשיבים.

תסקיר שירות המבחן

7. באשר למשיב כפיר: שירות המבחן מציין כי המשיב, בן 38, נשוי ואב לשלושה, החל את מעורבותו בפלילים בגיל 15, לאחר פטירת אביו. שירות המבחן התרשם כי טרם המעצר, הוא התקשה לתפקד באופן יציב במישור התעסוקתי. ברמה הרגשית, התקשה לחשוף את עולמו הרגשי ומסר אינפורמציה באופן מצומצם וקונקרטי. שירות המבחן התרשם מדפוס של אורח חיים שולי, דפוסי התנהגות אלימים וכוחניים כדרך לגיטימית לפתרון קונפליקטים. צוין כי חרף הצהרותיו באשר לשינוי אורח חיים והימנעותו מעיסוק בפלילים, הרי שבמצבי עימות ומשבר, הוא יתקשה לווסת את תגובותיו, מצב העלול להוביל להתפרצויות אלימות. שירות המבחן הוסיף וקבע כי: **"ללא הליך טיפולי להעלאת המודעות באשר לדפוסי התנהגותו הבעייתיים, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד"**. שירות המבחן בחן את הערבים הפוטנציאליים והתרשם מנכונותם לפקח על כפיר, עם זאת, נקבע כי הם מגוננים עליו. במצב זה, המליץ שירות המבחן על שחרור למעצר בית בפרדס חנה, תחת פיקוח הערבים, בתוספת איזוק אלקטרוני ושילובו בקבוצה טיפולית לעצורי בית.

8. באשר למשיב נתן: התסקיר מתאר גבר כבן 40, נשוי ואב לשלושה, בעל מערכת יחסים קרובה ומשמעותית עם אחיו כפיר. החל את מעורבותו בפלילים בגיל 17 בעבירת אלימות. שירות המבחן התרשם כי נתן מתייחס באופן לגיטימי לשימוש באלימות כפתרון לסכסוכים, עם זאת, תיפקד באופן יציב במישור התעסוקתי טרם מעצרו. התסקיר מתאר כי לנתן חסכים רגשיים בהעדר דמות אב, נתן ניתב את דפוסי התנהגותו לדרך שולית, בחיבור לאורח חיים כוחני כדרך להשגת תחושת הערכה ושייכות. שירות המבחן התרשם, כי נתן חסר מודעות לכשליו ההתנהגותיים לאורך השנים ומעריך כי במצבי קונפליקט

יטה להגיב באופן אלים. נקבע כי ללא הליך טיפולי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה בעתיד. שירות המבחן סקר את החלופה המוצעת ואת הערבות הפוטנציאליות, התרשם מהבנתן את האחריות המוטלת עליהן אולם קבע, כי הן מגוננות על נתן ומתקשות להכיר בדפוסי התנהגותו, לפיכך המליץ על איזוקו באיזוקו אלקטרוני במלווה להמלצתו לשחרורו למעצר בית בקיסריה. עוד הומלץ על שילובו בקבוצה טיפולית לעצורי בית.

טענות הצדדים

9. באת-כוח המאשימה שבה וטענה, כי קיימות במקרה דנן ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים, וכי עוצמתן של הראיות הללו הינה גבוהה דיה לשם מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים. נטען כי התשתית הראייתית נגד המשיבים מורכבת מהודעותיו של המתלונן, עדויות אוסנת וארביב אשר היו עדים לחטיפה; עדות בעל העסק למגרש מכוניות (להלן: "**כליפה**"), אשר אישר, כי נתן לקח מהמגרש בתקופה הרלוונטית רכב מסוג ג'יפ קאיה לבן; העובדה שמשיבים שמרו על זכות השתיקה ולא מסרו גרסה נגדית וראיות חיצוניות נוספות לרבות האזנות סתר ומחקרי תקשורת. נטען כי הסתירות וההתפתחויות בגרסאות השונות, נובעות מעצם חששם של המעורבים מפני המשיבים. מוסיפה ב"כ המאשימה ומציינת, כי המשיבים הינם אנשים מסוכנים ביותר, מעשיהם ובפרט העובדה, כי העזו לבצע את החטיפה בנוכחות אנשים נוספים, מעידים על ביטחונם בעובדה כי הסובבים לא יעזו להתלונן כנגדם או לשתף פעולה עם הליכי חקירה. מסוכנותם של המשיבים אף נלמדת מעברם הפלילי המכביד. משקלן המצטבר של הראיות משמעותי ומצדיק את הותרת המשיבים במעצר עד תום ההליכים ללא אפשרות לשחרורם לחלופה כלשהי.

10. במהלך הדיון הציגה בפני בלשכתי, באת כוח המאשימה בנוסף מידע מודיעיני חדש, אשר פרפרזה ממנו הוצגה גם לב"כ המשיבים, לפיו מספר עבריינים מוכרים מתכננים לפגוע במתלונן על רק מעורבותו בתיק זה. הידיעה הוערכה כהערכת שדה- ב'2 (להלן: "**המידע המודיעיני**"). אקדים ואומר, סופו של יום, ידיעה זו יש בה כדי להטות את הכף ולקבוע כי לא ניתן לאיין את מסוכנות המשיבים ויש להותירם מאחורי סורג ובריוח ולא ניתן לשחררם לכל חלופת מעצר אחרת.

11. ב"כ המשיבים טוענים מצידם כנגד עוצמתן של הראיות לכאורה. באי-כוח המשיבים הפנו את מרבית טענותיהם כנגד הודעותיו של המתלונן בחקירותיו ומיקדו טענותיהם בבעיות ובסתירות שקיימות בהן לשיטתם. נטען כי המתלונן שינה גרסאותיו חזור ושנה, מדובר בשקרן מניפולטיבי, עברין ומכור לסמים, אשר חי באורח חיים עברייני מובהק. עוד נטען לסתירות בין גרסאותיו שלו לגרסאות שמסרו ארביב וחברתו. בהאזנות הסתר שומעים מפי חברתו של המתלונן כי כפיר עוזר למתלונן להיגמל מסמים ומשקיע בו מזמנו וממרצו, עובדה שאינה מתיישבת עם המיוחס לו, לא נמצא כל מניע לאירוע התקיפה הנטען. ב"כ המשיבים מדגישים, כי המתלונן פנה למשטרה רק כעבור חודשיים וחצי מאירוע החטיפה הנטען, כאשר אין הסבר הגיוני להמתנה זו. ב"כ המשיב 2 טען בנוסף כי אין איכון של לקוחו במקום האירוע. ב"כ המשיב 3 מפרט את הכשלים לטענתו, בגרסת המתלונן. המתלונן טען כי שלושת המשיבים

הוציאוהו מהרכב, כאשר עדי הראיה, ארביב ואוסנת מסרו גרסה אחרת. המתלונן טען כי איבד הכרתו כאשר עדי הראיה תיארו אותו צועד לעבר רכבם כשבאו לחלצו. עוד לטענתו, המשטרה לא טרחה לבדוק האם ניתן לפתוח מבחון את רכבו של ארביב, או שמא כטענתו, הרכב ננעל בנעילה אוטומטית. עוד נטען כי המתלונן טען כי יצא מהרכב בשל הסכינים שאחזו המשיבים, כאשר בהמשך טען כי רק חש בדקירות ולא ראה סכינים. לסיום נטען כי אין הלימה בין תיאור הממצאים הרפואיים בגיליון הרפואי לבין תיאור הפגיעות מפיו של המתלונן וכי האזנות הסתר, לא קושרות את המשיב 3 לסכסוך הנטען.

עוד טענו ב"כ המשיבים, כי בתיק מחדל חקירה נוסף של המשטרה, בכך שלא הציעה או דרשה מאוסנת לבצע מסדר זיהוי על גבי תמונות.

12. ב"כ המשיב 3 הוסיף וטען, כי באשר למרשו, אין כל מחקרי תקשורת המצביעות על נוכחותו של זה בזירה.

עוד הפנה ב"כ המשיב 3 לבש"פ 4030/90 **מדינת ישראל נ' דומרני** ולבש"פ 3062/09 שעניינו ערר על ההחלטה הקודמת (להלן: "**עניין דומרני**") ושם, כך לטענת ב"כ המשיב 3, הגם שנמצא שכנגד המשיב שם (כך בהליך בבית המשפט המחוזי) נמצאו ראיות לכאורה בעבירת התקיפה, הרי שלא נמצאו ראיות בעניין החטיפה, שכן בכל הקשור לניסיון החטיפה, העד היחיד היה המתלונן ובעדותו נתגלעו סתירות למכביר.

לטענת ב"כ המשיב 3, כך הוא גם בעניין שבפנינו.

דין והכרעה

13. עיינתי בחומר הרלוונטי על נספחיו ושמעתי בקשב רב את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפני. בתום הדיון שבתי ועיינתי בכתבי הטענות ובאסופת הפסיקה שהגישו שני הצדדים ובחומר החקירה שהועבר לעיוני. בסופו של דבר, ולא בלי התלבטות, הגעתי למסקנה כי יש להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים כנגדם, ולהלן נימוקי לכך.

קיומן של ראיות לכאורה

14. תנאי בל יעבור למתן צו מעצר עד תום ההליכים הינו, קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת למשיבים בכתב האישום, כאשר בשלב זה, ככלל, בית המשפט אינו בוחן סוגיות הקשורות למהימנות עדים. על טיבו של המבחן לקיומן של ראיות לכאורה בשלב זה של ההליך, נקבע בבש"פ 8087/95 **זאדה נגד מדינת ישראל** (15/4/96):

"המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיוע

המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי. אכן, לעתים קרובות חומר החקירה הקיים אינו כליל השלמות. גרסאות העדים, שעליהן סומך האישום, לעתים קרובות אינן תואמות זו לזו. אפשר אף שיש בו עדויות סותרות. לעתים העדויות ניתנות לפירושים שונים. לא פעם תתעוררנה שאלות שהעדויות אינן משיבות עליהן. אין בכל אלה בלבד כדי לשלול את ערכן כ"ראיות לכאורה להוכחת האשמה". אמת, בשל אותן סתירות ושאלות ייתכן כי קיים עתה ספק סביר באשמת הנאשם, אך קיומו של ספק סביר עכשווי באשמת הנאשם אינו שולל מהראיות את אופיין הלכאורי. השאלה הינה אם אותן סתירות ושאלות - לאחר שיעברו את כור ההיתוך של המשפט עצמו - יוכלו לשמש בסיס להרשעת הנאשם. אם יש בהן פוטנציאל ראייתי זה, כי אז הן מהוות "ראיות לכאורה להוכחת האשמה".

בענייננו, ב"כ המשיבים הסכימו למעשה לקיומן של ראיות לכאורה באשר למרשיהם, אלא שטענו כנגד עוצמתן בעיקר נוכח השינויים הרבים אשר נשקפים בגרסאותיו השונות של המתלונן ונוכח הסתירות בין העדים השונים.

הודעות המתלונן

15. מהמתלונן ניגבו שלוש הודעות. בהודעתו מיום 07.01.2015 (כאמור, כחודשיים וחצי לאחר מועד האירוע הנטען) תיאר כיצד נסע עם ארביב ואוסנת ברכב, עת ג'יפ בצבע שחור חסם את רכבם, והמשיבים הכניסוהו בכוח לרכבם. המתלונן תיאר את אירוע התקיפה והעיד, כי כפיר ונתי אחזו סכינים בידיהם. עוד סיפר, כי לאחר שהוכה, איבד את הכרתו, המשיבים נמלטו מהמקום ובחור ערבי מהכפר דחי שעבר במקום, הביאו לבית החולים. בהודעתו מיום 12.01.2015 ביקש המתלונן לתקן את עדותו ומסר כי חברתו, לני סויסה ואחיה מושיקו, הם אלה שפינו אותו לבית החולים. המתלונן הסביר, כי לא רצה לערבם בסיפור ועל כן בדה את תיאור איסופו מהיער ע"י צעיר ערבי. בהודעתו מיום 29.01.2015 נשאל המתלונן אודות צבע הג'יפ בו נחטף ואמר כי הוא זכר ג'יפ שחור אולם מאוחר יותר אמרו לו כי המשיבים 2 ו- 3 נוסעים בג'יפ קאיה לבן. עוד הוא מסר בהודעתו זו כי ערב לפני התקיפה, הוא נפגש עם אלמקייס והתווכח עימו.

הודעות עדי הראיה

16. הודעת אסנת: בהודעתה מיום 13.01.2015 מסרה כי נסעה עם ארביב והמתלונן עת נחסמו על ידי רכב מסוג ג'יפ לבן, שני בחורים יצאו מהמושב האחוריים ועוד שניים נותרו במושבים הקדמיים, אחד מהם ניגש למתלונן, פתח את דלתו ומשכו ביד, המתלונן התנגד אולם לא נותרה לו ברירה והוא עלה לרכבם. לאחר מכן, היא וארביב ניסו להתקשר למתלונן והוא לא היה זמין. אסנת תיארה כי היא מפחדת וסרבה לערוך מסדר זיהוי. עוד מסרה כי היא מכירה את אלמקייס אולם לא זיהתה אותו באירוע זה. גם בחקירתה מיום 19.01.2015 תיארה כיצד המתלונן נמשך בכוח מהרכב, הוסיפה וסיפרה כי ארביב לא התערב באירוע והמשיך לשבת.

17. הודעת ארביב: בהודעתו מיום 01.02.2015 מסר כי הוא אינו מכיר איש מהמשיבים, מעולם לא שוחח בטלפון עם אלמקייס, לא מכיר את אוסנת, לא מכיר את אירוע החטיפה ומעולם לא התבקש לפנות את המתלון לבית חולים. בהודעתו מיום 19.01.2015 המשיך ארביב להכחיש את מעורבותו באירוע, טוען כי התקשר בערב האירוע למספרים שונים על מנת לאתר את המתלון, לא שוחח עם אלמקייס או אחרים. בהודעתו מיום 22.01.15 החל לראשונה להתייחס לאירוע: תיאר כיצד נסע בערב האירוע עם המתלון ובחורה נוספת. בשלב מסוים אותה להם רכב שמאלה והוא עצר, מישהו ירד מהרכב והמתלון זיהה אותו כחבר והלך עימו. בהמשך התקשר אליו מאן דהו אשר הציג עצמו כחבר של המתלון, הם מעולם לא שוחחו קודם, אותו מתקשר כיוונו למקום בו נותר המתלון, הוא ולני הגיעו למקום ופגשו במתלון הפצוע, לני הזעיקה את אחיה והם פינו אותו לבית חולים, הוא עצמו לא פינה אותו ברכבו שכן לא רצה ללכלכו בדם. ארביב תיאר כיצד נראה האדם אליו התלווה המתלון וזיהה אותו כאלמקייס. בהודעתו מיום 25.01.2015 עומת ארביב עם העובדה, כי בשיחתו הטלפונית המוקלטת עם אלמקייס, זיהה אותו בשמו אולם בחקירותיו טען כי לא ידע מיהו האדם עימו שוחח, ארביב לא ידע להשיב לשאלה זו. בהודעתו מיום 29.01.2015 תיאר ארביב כי המתלון עלה לג'יפ מיוזמתו לאחר שהסביר כי אלו חברים שלו. בחקירה זו עומת ארביב עם לני והמתלון הכחיש, כי הוא מכיר את כפיר ונתן, תיאר את הבחור שבא לחטוף את המתלון כגדול, לבוש שחור, שמן, שחום עם זקן שחור. בהודעתו מיום 01.02.2015 תיאר ארביב בפירוט את אירועי אותו הלילה. מסר כי בא מולו רכב ואדם מסוים ירד מהמושב שליד הנהג, החליף מספר מילים עם המתלון שישב ברכב, המתלון ירד מהרכב ואותו אדם הניח עליו את ידו, בשלב זה ירד מהרכב גם אלמקייס. ארביב תיאר כי יצא מהרכב ושאל את אלמקייס עם הכל בסדר, כאשר אלמקייס סימן לו בידיו שהכל בסדר, המתלון עלה לרכב וארביב ואוסנת ניסו לחייג למתלון ולא אלמקייס ללא מענה. לאחר מכן מישהו התקשר אליו וכיוונו לכיוון היער במספר שיחות. בעליה לכיוון היער פגש ארביב את אלמקייס אשר סיפר לו כי נקלע לקטטה עם המתלון שנותר פצוע, נסע עימו מספר דקות בניסיון לכוונו למקום האירוע, בשלב מסוים פנה ארביב לאסוף את לני והשניים מצאו את המתלון.

18. הודעת לני סויה: בהודעתה מיום 12.01.2015 מסרה לני כי קיבלה טלפון ממישהו, סירבה לנקוב בשמו אשר סיפר לה שהמתלון הותקף ונמצא ביער. היא הגיעה ליער, הבחינה במתלון אשר סיפר לה כי הותקף ע"י ערבים. בהמשך מסרה כי ארביב הוא זה שטילפן אליה. אלמקייס התקשר אליה בערב האירוע וחיפש את המתלון. בהמשך מסרה כי המתלון הוא אשר התקשר אליה והודיע לה על פציעתו. בהודעתה מיום 28.01.2015 הושמעה לעדה הקלטה של שיחה עם אלמקייס, לני מסרה כי נפגשה עם אלמקייס ביום התקיפה, הוא חיפש את המתלון והיא סיפרה לו שהם רבו.

19. הודעת משה סויה (להלן: "**משה**"): משה, אחיה של לני, מסר בהודעתו מיום 29.01.2015, כי נסע עם לני עת קיבלה שיחת טלפון, היא ביקשה ממנו לנסוע לאזור קופת חולים, שם ירדה ועלתה עם רכב אחר, לאחר מכן טילפנה אליו וביקשה ממנו להגיע דחוף ליער, הוא הגיע למקום ואסף אותה ואת המתלון לבית החולים.

20. הודעת יוסף בן כליפה: בעל עסק למגרש מכונות בעפולה אישר כי ביום 26.10.14 נתן רכב מסוג ג'יפ

קאיה לבן אשר שימש את נתן דייני למשך עשרה ימים.

מחקרי התקשורת

21. מתוכן השיחות המוקלטות והמסרונים עולה, כי המתלונן ואלמקייס הסתכסכו על רק מסוים ואלמקייס אף מייחס לו תכונות של מלשנות. עוד נראה כי אלמקייס התקשר ללני על מנת לחפש את המתלונן, כאשר בשיחה זו נשמע כפיר ברקע. בשיחות נוספות משוחחים אלמקייס וכפיר אודות המתלונן, לאחר שזה ביקר את אלמקייס. ניתוח מועדי הקשרים הטלפוניים בין עדי הראיה למתלונן, מבססים את הקשר לפחות בין כפיר לאלמקייס במועדים הרלבנטיים לאירועים המפורטים בכתב-האישום ולמיקומם באזור גבעת המורה בעפולה, סמוך ליער דחי.

עוד אוסיף, כי בניגוד לטענת ב"כ המשיב 3, ממחקרי התקשורת ניתן לראות, כי גם המשיב 3, נתן היה באזור גבעת המורה במועדים הרלוונטיים (ראה לעניין זה מחת"ק על הטלפון של ארביב בשעה 00:05 ולפיה נתן מאוכן במגרש הכדור-רגל בגבעת המורה. עניין זה בא לידי ביטוי גם בטבלה שערכה ב"כ המבקשת, ובשלב זה איני רואה מקום לפפק באמינותה של טבלה זו).

הכרעה

22. לאחר שעיינתי בחומר החקירה שהונח בפני, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית באשר לעבירת האלימות המרכזית מושא כתב האישום, אם כי קיימת חולשת מה בעוצמת הראיות בכל הנוגע לעבירת החטיפה. באי-כוח המשיבים עשו מלאכתם ביסודיות ובנאמנות והעלו תהיות ובעיות שנוגעות לגרסת המתלונן. עם זאת, סבורני שניתן לקבוע, כי בשלב זה, קיימות מספר ראיות בעלות עוצמה בלתי מבוטלת וכי התהיות וסימני השאלה שהעלו באי-כוח המשיבים בנוגע לראיות הקיימות אינם מצטברים בשלב זה - בטרם עברו הראיות את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי - לכדי חולשה מובהקת של מכלול הראיות.

23. אכן, בכל הנוגע לעבירת החטיפה, קיימות סתירות רבות בגרסאות הצדדים כולם. כך למשל מסר המתלונן בהודעתו מיום 07.01.2015 כי שלושת המשיבים הוציאו אותו בכוח מהרכב בו נסע. בהודעתו מיום 29.01.2015 מסר כי כפיר הוציאו מהרכב כאשר אלמקייס ונתי ליוו אותו, כאשר כפיר חיבק אותו והוביל אותו לג'יפ. המתלונן מסר כי לא התנגד כיוון שפחד. ארביב בחקירתו מסר כי המתלונן יצא מיזמתו מהרכב, גם כשעומת עם המתלונן, לא שינה גרסתו. קודם לכן טען בפני החוקרים, כי לא ייתכן שהמתלונן נחטף מרכבו שכן לרכב נעילה אוטומאטית אשר לא מאפשרת פתיחה מבחוץ. בהמשך הוסיף, כי אולי כיבה את מנוע הרכב עובדה שמאפשרת פתיחתו. עוד יצוין בעניין זה, כי ארביב מסר כי שאל את המתלונן אם הכל בסדר כאשר אלמקייס (ולא המתלונן כטענת ב"כ המשיבים בדיון!) סימן לו

שהכל בסדר. אסנת מסרה אף היא בהודעתה כי המתלון לא יצא מיוזמתו מהרכב אלא אחד התוקפים פתח לו את הדלת ומשכו בידו כאשר המתלון לא התנגד כי לא הייתה לו ברירה. אם כן, נסיבות הוצאתו והובלתו של המתלון מהרכב, אם באמצעות הפעלת כוח ואם משום שהלך עם המשיבים מרצונו, אינה ברורה דיה. ואולם, אם לא התרחשה חטיפה בכוח וגם אם נניח, כי המתלון יצא תחילה מהרכב מרצונו החופשי, עדיין, ניתן לקבוע ברף הדרוש לשלב זה כי התקיימה כאן החלופה השנייה של הגדרת חטיפה בסעיף 369 לחוק העונשין "או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו". זאת ועוד, סעיף 374 לחוק העונשין, הוא הסעיף המיוחס למשיבים, "חטיפה בכוח", אינה חלק מיסודות העבירה.

24. בכל הנוגע לעבירת התקיפה, בחומר שבפני מצויות עדויותיו של המתלון אשר קושר את המשיבים למיוחס להם ומפיל אותם בביצוע המעשים, תוך פירוט חלקו של כל אחד ואחד מהמשיבים באירוע. המתלון סיפר אודות השתלשלות האירועים, באופן מתפתח, כאשר גרסתו מקומה להתברר במשפט במסגרת בחינת הראיות ושמיעת העדים. מעבר לגרסת המתלון, ארביב זיהה את אלמקייס כאחד המשיבים כאשר אסנת הביעה חששה וסירבה למסדר זיהוי. בנוסף לכך, ישנם מסמכים רפואיים ותמונות אשר מתעדים את פציעותיו של המתלון כאשר גם מחקרי התקשורת, מצביעים על שיחות המשיבים 1 ו-2 אודות המתלון, סמוך לפגישתו עם אלמקייס, כאשר האיכונים מעידים על הימצאות עדי הראיה באזור התקיפה ועל סמיכות זמנים מובהקת בין מועד השיחה האחרונה שביצע המתלון ביום התקיפה לבין רצף הטלפונים שקיבל ארביב על מנת לכוונו למקום הימצאו של המתלון הפצוע. עוד קיים אישור לגרסת אסנת כי חששה לגורל המתלון לאחר שזה עלה לרכב הג'יפ שכן היא ניסתה לטלפן אליו באופן אינטנסיבי בפרק הזמן הרלוונטי לאירוע הנטען.

25. הגם שישנם אי דיוקים כאלה ואחרים בגרסאותיהם של העדים, לא ראיתי שיש בהם כדי לקעקע את התשתית הראייתית הלכאורית כנגד המשיבים, והדרושה בשלב זה. הלכה היא כאמור, כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשעים. לעניין זה ראה גם בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (25.1.11):

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד".

26. מעבר לאמור ניתן לנמק שינויים אלו ואחרים בגרסאות מחמת פחדם של המעורבים מהמשיבים. ואכן, נראה כי פחד זה אינו מופרך שכן המתלון עצמו, נמנע מהגשת תלונה למעלה מחודשיים מאירוע התקיפה; ארביב עצמו הכחיש כל קשר למשיבים עד כי הודה בשלב מסוים כי הם אינם זרים לו; אסנת סירבה לביצוע מסדר זיהוי תוך שהיא מביעה חששה; לני סרבה לבצע הובלה והצבעה על המקום בו נמצא המתלון. דומני, כי דווקא הפחד הרב של המתלון והעדים האחרים, יש בו כדי הסבר סביר

לסתירות ולכבישת עדותם יותר מאשר ההסבר שניתן על ידי ב"כ המשיבים ולפיו, מדובר בשקרים של ממש. אוסיף ואומר, כי אם **"תיאוריית הפחד"** היא הנכונה, הרי "שמינה וביה" יש בכך כדי להעיד על המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיבים.

27. עוד יש לייחס משקל ניכר לשתיקתם של המשיבים בחקירותיהם. הימנעותם מלהשיב לשאלות במהלך חקירתם, מונעת את פיזור הערפל לגבי מעורבותם הלכאורית במיוחס להם בכתב האישום ובכך מחזקת מעורבות זו (בש"פ 5376/03 **ליבני נ' מדינת ישראל** (17.6.2003), פס' 5 להחלטתה של כבוד השופטת א' חיות).

28. סיכומם של דברים, בפנינו מתלונן שאין ספק שנמצא חבול ופצוע, גם אם לא באופן מדויק כפי שהעיד הוא על כך.

אין ספק שמתלונן זה נכנס בין אם בכוח, בין אם בפיתוי ואיום ואפילו אם מרצונו לג'י' בו היו המשיבים, שהרי עובדה זו אושרה על ידי כל עדי הראיה, גם אם לא כולם ידעו לזהות את כל המתלוננים.

אין ספק אפוא שהמתלונן נחבל ואפילו קשות כתוצאה מ"המפגש" עם המשיבים.

בנוסף, המתלונן עצמו זיהה את כל המשיבים, כך באופן וודאי, ומחקרי התקשורת מצביעים על קשרים בין חלק מהם לבין עצמם.

בנסיבות אלו קיימות ראיות לכאורה למכביר הקושרות את המשיבים גם לעבירת החבלה החמורה, גם לעבירת קשירת הקשר ובמידת עוצמה פחותה, במידת מה, גם לעבירת החטיפה.

שחרור המשיבים לחלופת מעצר

29. כידוע, משמצא בית המשפט כי ישנן ראיות לכאורה וכי קמה עילת מעצר (הרלוונטית לעניינו בשל עילת המסוכנות הסטטוטורית המנויה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים), שומה עליו להוסיף ולבחון קיומה של חלופת מעצר שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). כאמור, המלצת שירות המבחן הייתה כי יש בנמצא חלופת מעצר הולמת בדמות מעצר בית תחת פיקוח וערבים באיזוק אלקטרוני ותוך שילוב המשיבים במסגרת טיפולית. אשר לאפשרות זו, כידוע, החלטה בדבר שחרורו של נאשם לחלופת מעצר תלויה בעצמת הראיות לכאורה הקיימות נגדו, בהערכת המסוכנות הקונקרטית הנשקפת ממנו, וכן בשאלה אם ניתן ליתן בו אמון, כי לא יבצע עבירות נוספות בעת שישהה בחלופת המעצר (בש"פ 612/15 **צביקה מידברג נ' מדינת ישראל** (01.02.2015)). כפי שצינתי, כנגד המשיבים קיימות ראיות לכאורה לביצוע של עבירות התקיפה והחטיפה, הגם שעצמת הראיות באשר לעבירת החטיפה - מוחלשת.

30. בית המשפט העליון עמד לא אחת על יחסי הגומלין שבין עצמתן של הראיות לכאורה לבין הנכונות

להורות על חלופת מעצר - ככל שעצמתן של הראיות לכאורה גדולה יותר, כך קטנה הנכונות להורות על חלופת מעצר ולהפך (וראו, לעניין הזיקה שבין עוצמת הראיות לאופן בחינת החלופה בש"פ 5564/11 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.8.2011)). חולשה מסוימת בראיות הקיימות, הגם שאין בה כדי למנוע את המסקנה כי ישנן "ראיות לכאורה", עשויה להוות שיקול התומך בשחרור העורר לחלופת מעצר, כאחד מבין מכלול השיקולים הנוגעים בדבר.

31. בענייננו, מיוחסת למשיבים עבירות אלימות שבצדה "חזקת מסוכנות". למשיבים שניהם, עבר פלילי הכולל בין היתר, עבירות אלימות לא מעטות. אמנם חלק מן העבירות הינו ישן יחסית וחלקן אינן חמורות, אולם שני המשיבים שהו זמן רב מאחורי סורג ובריח, באופן שלא ניתן לקבל את טענת הסנגורים, כאילו, כביכול, מדובר בעבר פלילי שאינו מכביד. בנוסף, ואולי כעיקר, אזכיר את הידיעה המודיעינית אשר הוצגה בדיון בפני, ידיעה אשר ב"כ המאשימה פרטה אודותיה, וכאמור לעיל, אף בדיון סגור בלשכתי ואשר יש בה כדי להצביע על המסוכנות הנשקפת מהמשיבים.

כאמור לעיל, ידיעה זו היא המכריעה, כך לטעמי, את כפות המאזניים לחובתם של המשיבים. סבורני, כי לא אוכל לעצום עיני ולהתעלם מידיעה מודיעינית מבוססת המחזקת עד מאוד את החשש מפני מסוכנותם של המשיבים.

איני מתעלם כמובן מהמלצת שירות המבחן ואולם, אין להסתפק בקריאת "השורה התחתונה" של התסקירים אלא יש לראות את כל מהלך הדיון אצל קצין המבחן.

לעניין זה אציין, ששירות המבחן התרשם כי המשיבים, שניהם, נוטים לדפוסי אלימות במצבי קונפליקט. מטעם זה הדגיש שירות המבחן את הצורך באיזוק אלקטרוני ובשילוב טיפולי, בד בבד עם המלצתו למעצר בית למשיבים. סבורני כי קיים כשל לוגי מסוים בהמלצה זו, שכן מטבעו, הליך טיפולי כרוך בתהליך ממושך ואינו נותן אותותיו כבר בתחילתו. לפיכך, הסכנה הקיימת משחרור המשיבים טרם לעיבוד הליך טיפולי כלשהו, אינה מתאינת בשלב שחרורם.

זאת ועוד עורך התסקיר, על-אף המלצתו לשחרר את המשיבים לחלופה המוצעת, ציין ביחס לשניהם כי: "קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה ופורצת גבולות בעתיד". מסקנה זו של שירות המבחן מחזקת את עמדתי לפיה, חלופת המעצר לא תאיין את מסוכנותם של המשיבים. עוד אוסיף בעניין זה, וכי על אף הרושם החיובי שהותירו המפקחים המוצעים, שירות המבחן הזכיר את היותם מגוננים על המשיבים (כל אחד בתסקירו בהתאם למפקחים/ות המוצעים/ות). כידוע, תסקיר שירות המבחן נועד לשמש ככלי עזר מקצועי לבית המשפט, אך הוא אינו מחייב את בית המשפט בבחינת "כזה ראה וקדש", ולא אחת מכריעים בתי המשפט בשאלת השחרור לחלופת מעצר בניגוד להמלצת שירות המבחן (ראו, למשל: בש"פ 787/12 מדינת ישראל נ' סלאימה (26.1.2012) בפסקה 14). מה גם שכאמור, תוכן תסקיר שירות המבחן, סותר במידה רבה את האמור במסקנתו הסופית. לעניין זה ראה בש"פ 1635/15 אהמד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (12.3.15) וכדלהלן;

"יודגש כי שירות המבחן, על-אף המלצתו לשחרר את העורר לחלופה המוצעת,

ציין כי "במצבים בהם הוא [העורר] אינו מצליח להשיג שליטה על הסיטואציה בה שרוי מתקשה לווסת תגובותיו הרגשיות ... בשקלול הפרמטרים שתוארו אנו מתרשמים מקיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות בעניינו"

...

אלא שתסקיר המעצר במקרה דנא מצביע, בין השאר, גם על מסוכנות להישנות התנהגות פורצת גבולות של העורר, אשר יכולה להיות מסכנת חיים, כפי שמלמדים המעשים המיוחסים לו".

שם קבע אפוא בית המשפט העליון, כי בית המשפט אינו יכול להסתפק באימוץ המסקנה הסופית ("כזה ראה וקדש" ועליו לבחון את תוכן התסקיר לגופו).

אם כן, בנסיבות המקרה דנן סבורני, כי אין בחלופה המוצעת כדי לצמצם את רמת הסיכון שנשקפת מהמשיבים להישנות התנהגות אלימה. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף נוכח הידיעה המודיעינית אשר הובאה לידיעת, אשר כאמור, שוכנעתי כי יש בה ממש.

32. כאמור ב"כ המשיב 3 הפנה לעניין דומרני הנ"ל, אלא שדומני ובזהירות המתבקשת שלא ניתן להקיש מעניינו של דומרני לעניין שבפנינו וזאת על שום ארבע סיבות וכדלהלן:

א. בעניינו של דומרני מדובר היה בניסיון חטיפה ולא בחטיפה עצמה.

ב. בעניינו של דומרני לבד מהעובדה כי הוא היה העד היחיד, הרי שבגרסתו נפלו סתירות כה רבות עד כדי היותה שלגרסתו בלתי הגיונית, כך לדברי השופטים שם.

ג. בעניינו של דומרני לא מדובר היה באירוע שתוכן מראש, אלא באירוע ספונטני. לעניין זה נקבע שם, כי העדר התכנון מפחית מרמת המסוכנות. בנדון שבפנינו מדובר באירוע מתוכנן, כך כנטען, ועניין זה בוודאי מגביר את המסוכנות.

ד. אחד מנימוקיו של כב' השופט קמא שם, למסוכנות נמוכה נבע מן העובדה, שלא נטען שדומרני השתמש בנשק קר או חם, ואילו בעניינו וכזכור נטען ויש לכך ראיות לכאורה, שהמשיבים או מי מהם היו מצוידים בנשק קר.

33. ער אני לכך, כי יכול וניטעה בלב המשיבים וסנגוריהם תקווה כי בית המשפט יורה על שחרורם לחלופת מעצר, שכן אלו הופנו לקבלת תסקיר שירות המבחן. תוך שאף הוספתי בעל-פה, כי ככל והתסקיר יהיה חיובי, אשקול שחרור לחלופת מעצר, אלא שלטעמי וכאמור לעיל, סופו של יום התסקירים אינם חיוביים וזאת בלשון המעטה. על כל אלה, נוספה כאמור הידיעה המודיעינית אשר כאמור, יש בה כדי להכריע את הכף.

ער אני לכך שגם בסיומו של הדיון האחרון, נכתב בפרוטוקול, ש"טוב יהיה לו ימצאו המשיבים חלופת מעצר הנמצאת דרומית לתל-אביב, ואולם באותו "הינף קולמוס" ממש, הבהרתי, הבהר היטב, כי דעתי טרם התגבשה וכי אין לראות באמירתי זו משום התחייבות או הבטחה כלשהי לשחרור לחלופת מעצר.

34. בהינתן כל אלה, סבורני שאין מקום בנסיבות העניין לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר והם יוותרו במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם.

ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ה, 16/04/2015 במעמד הנוכחים.

אשר קולה , שופט